

ikke her i Lovforslaget, at Maskiningeniører skal være maskinkyndige, eller i det Banklovforslag, som beskæftiger Tinget i denne Tid, at en Bankinspektør skal være bankkyndig. Der er Ting, som nogenlunde følger af sig selv. Nu kan jeg godt se, at Sagen dog i dette Tilfælde har noget mere Realitet, idet man jo ved, at der indenfor Etaten staar en Strid om, hvem den Mand skal være — jeg tænker ikke paa Personen, men paa hans Egenskaber —, om det skal være en søkyndig Mand i den Forstand, at det er en Mand, der har sine nautiske Kundskaber i behørig Orden, o: dokumenteret ved Eksaminer, eller man skulde kunne tage en Maskiningeniør, der forstaar sig paa Skibsbygning og paa den Maade er søkyndig. Det er der Strid om indenfor Eterterne, og den er ret skarp. Jeg vil sige, at jeg lægger ikke særlig Vægt paa, om man vælger det ene eller det andet. En Søfartschef maa være søkyndig, mener jeg, og enten man tager Ordet med eller udelader det, nærer jeg ingen Tvivl om, at Administrationen kan lempe sig efter Forholdene og finde den Mand, der egner sig dertil.

Et Mindretal stiller under Nr. 9 et Ændringsforslag, som jeg gaar ud fra Mindretallet selv vil udtale sig om. Det tager Sigte paa at udelade Bestemmelsen om, at Generaldirektøren kun skal udnevnes paa 6 Aar. Dette er heller ikke et Spørgsmaal, synes jeg, der er egnet til at sætte Sindene i stærk Bevægelse. Naar man er inde paa at ville lønne Generaldirektøren ikke saa lidt, dog ikke nok, mener jeg, men ikke saa lidt højere, end man lønner andre Embedsmænd, saa er der i og for sig ikke noget at sige til, at denne Generaldirektørs Ansættelsesvilkår er noget anderledes end andre kongelige Embedsmænds.

Saa foreslaar Udvalget ved Ændringsforslag Nr. 15 til § 13, at det sidste Stykke af denne Paragraf udgaar. Dette Stykke stiller til Raadighed for Ministeren et Beløb af 10,000 Kr., som han under særlige Omstændigheder kan disponere over, hvis han ønsker at tillægge enkelte Tjenestemænd i ledende Stillinger en højere Løn end den, der ved Loven er bestemt. Statsbaneudvalget havde foruden, saa vidt jeg husker, at have foreslaaet ret høj Løn til Generaldirektøren og i det hele højere Lønsatser, ogsaa foreslaaet at stille et Beløb paa vistnok 30,000 Kr. til Disposition for Ministeren. Dette Beløb blev i Folketinget nedsat til 10,000 Kr., og dette

Tal findes i det Lovforslag, som foreligger her. Vi foreslaar, at dette Beløb skal gaa ud, med den Motivering, at 10,000 Kr. er hverken hugget eller stukket. Hvis den højtærede Minister har Brug for Løntillæg, kan det meget vel være, at han har Brug for det ikke til een, men til flere. Hvis han skønner, at der her eller der findes Mænd, som egner sig fortræffeligt til ledende Stillinger indenfor Statsbanerne, og de kun kan faas til den og den Pris, vil man ikke komme ret langt med 10,000 Kr. Man maa altsaa gaa ud fra, at det ikke vil dreje sig om een, men snarere om flere Tjenestemænd, og naar Forholdet f. Eks. er det, at Ministeren højst sandsynligt, inden han bruger en Del af Beløbet, vil henvende sig til Rigsdagen — eller vi maa vist desværre sige: til Folketingets Finansudvalg —, finder jeg, det er bedre, at Summen slettes, og at Ministeren i hvert enkelt Tilfælde maa gaa til Rigsdagen for at faa det fornødne Beløb bevilget. Jeg kan ikke tænke mig, at man ved en vel motiveret Henvendelse af denne Art vil finde det vanskeligt at opnaa Rigsdagens Samtykke til at disponere over videre Beløb. Det er altsaa et Ændringsforslag, der stilles af hele Udvalget. Ændringsforslag Nr. 16 handler om et Jernbaneraad, og det er ogsaa stillet af hele Udvalget til Trods for, at man tidligere har været ganske overordentlig delt med Hensyn til Opfattelsen af Betimeligheden af et Jernbaneraad. Nu maa jeg sige, at saaledes som det foreslaas her, maa dette Jernbaneraad vistnok kaldes nogenlunde uskyldigt. Man ser undertiden paa det paa den Maade, at et Jernbaneraad skulde kunne gøre Fortræd. Det tror jeg ikke, det kan gøre. Jeg tror, det er ordnet saaledes, at det ikke kan blive, som man har været bange for, en Stødpude for Generaldirektøren. Han vil ikke kunne falde tilbage paa det og sige: Jernbaneraadet har paalagt mig det og det — eller: Den Sag vil jeg ikke tage Bestemmelse om, den vil jeg lade gaa til Jernbaneraadet. Det kan Generaldirektøren slet ikke, da ikke han, men kun Ministeren kan æske Raadets Erklæring i de forskellige Sager. Kan Jernbaneraadet saaledes efter min Mening ikke gøre særlig Fortræd, tænker jeg mig paa den anden Side, at det nok kan komme til at gøre Gavn paa en eller anden Maade, og det er sikkert den almindelige Opfattelse, som har ledet Medlemmerne, naar vi alle stiller dette Ændringsforslag og haaber, at det skulde kunne føres igennem ogsaa i